

Half-Trollet, eller De Tre Swärden

Det var en gång en smed, »och mången är väl det», såsom alla sagor pläga begynna. Han hade lyktat sitt vår-arbete, och skulle ge sig ut åt skogen att hugga ved till en kol-mila. När han ätit dagvard och var tillreds att gå, sade han till sin hustru: »du kommer väl till mig med middags-mål, ute vid tall-dungen?» Qvinnan lofvade göra såsom hennes man hade sagt. Smeden gick derefter åt skogen, och begynte hugga. När det nu led emot middagen, kom hans hustru, såsom det tycktes, till honom med mat. Mannen åt. Derefter lade han sig att »hvila middag», såsom seden är om sommar-tid, och sof en stund på qvinnans arm.

När de hade sofvit en blund steg hustrun upp och gick sin väg, men tog smedens yxa med sig. »Hvad skall du med yxan?» sporde smeden. »Der hänga ju fyra yxor hemma på yx-hänget?» Qvinnan svarade icke, utan fortsatte sin färd. Detta tycktes mannen underligt vara; men han tänkte: »hon ställer väl yxan vid någon buske, hvarest jag kan återfinna den.» Smeden begynte så åter stapla ihop ved till sin kol-mila.

Efter någon stunds förlopp, kom smedens hustru gåendes till sin man med middagsmål. Hon frågade: »vill du inte äta din middag? det är redan långt lidet på dagen.» Smeden vardt förundrad och genmälte: 'äta nu? Hvad är det för ätande?' »Ja,» ursäktade sig hustrun, »visst har jag kommit att dröja öfver tiden; men så har jag likväl icke varit sysslolös. Jag har bakat, att du skulle få bröd, jag har kärnat, att du skulle få smör.» Då blef smeden ännu mer förundrad, och tänkte vid sig sjelf, att det väl måtte vara illa bestäldt. Han satte sig derefter att äta hvad han förmådde; men talade inte, utan tycktes honom rådligast låta allting vara som det var.

Vid pass sju år efter denna tilldragelse, hände sig, att smeden en afton stod på sin ved-kast och högg qväll-ved. Då kom der gåendes en »here» (pojke), som bar en yxa på armen. Smeden sporde: »hvad fattas din yxa? Skall den bo's (lagas) eller äggvällas?» Pojken svarade icke. Smeden tog nu yxan, och beskådade henne mycket noga. Han sade: »det felar yxan ingenting; men skam far i mig! är det icke *min* yxa.» Då mälte heren: 'är det eder yxa, så ären J ock min fader.' Smeden måste nu kännas vid sin son, såsom han hade känts vid sin yxa, gick därför mycket bekymrad in till sin hustru och förtäljde, att der vore kommen en liten pojke, som han ville hafva sig till hjälp i smedjan. Men hustrun ville inte höra talas om någon tillökning af hushållet, som, menade hon, redan förut var stort nog. Först efter många böner, lyckades det mannen att öfvertala henne. Pojken fördes så in i stugan, fick mat och kläder, och följde om dagarne sin fader uti smedjan.

Det led nu en tid bortåt. Heren var både qvick och villig, och dertill mäkt stark, eftersom hon var *hälften Christen och hälften Troll*. Men han var tillika mycket tunghållen, och hade ett 'så godt mat-hjerta', att hans fader till sluts icke såg sig god att föda honom längre. Smeden gick därför en dag fram till kungsgården och sporde, om icke konungens köksmästare ville hafva en pojke till sitt biträde i köket. »Jo», mälte kocken, »jag behöfver honom nu som aldra bäst. Låt pilten komma hit, ju förr, desto hellre.» Då vardt smeden glad, och tänkte vid sig sjelf: »kommer min son till kungsgården, lär han väl någon gång få äta sig mätt.» Mannen gick så hem, och förtäljde huru hans ärende hade aflupit.

När heren förnam dessa tidningar, sade han: »fader, nu är min begäran, att J smiden mig tre svärd: ett, som väger[47] tre lispund, ett som väger sex lispund, och ett som väger tolf lispund. Dessutom skolen J skaffa mig tre *linne-rockar*, en till hvardera svärdet. Gören J detta såsom jag beder, vill jag vinna så mycket medel, att J aldrig skolen smida mer för nödtorft». Den fattige smeden fick ett stort bekymmer att

samla så mycket jern och stål, som tarfvades till de tre svärden; men han dristade icke göra sin son emot. När nu allt var redo efter pojkens begäran, vägde det tredje svärdet icke mer än ellofva pund; ty ett lispund jern hade bränts bort i härden. Då blef heren vred, och sade: »voren J icke min fader, såsom J det ären, skullen J sjelf få pröfva edert verk. Nu står hårdt, om jag dermed kan göra mig något gagn.» När smeden såg sin sons vrede blef han rädd, och teg; men han tänkte vid sig sjelf: »svärdet torde blifva dig tungt nog att sköta, ändock att du är stark. Jag vet väl hvad möda det kostat mig att lyfta det ifrån härden till städet.» – Pojken tog så de tre svärden och de tre linne-rockarne, och gömde dem under en jordfast sten. Derefter gick han med sin fader till kungsgården, och kom i tjenst hos kocken, såsom lofvadt var.

Det hände sig en gång, att konungen, som rådde öfver landet, var ute i ledning. Då uppstod en häftig storm och sjö-gång, så att alla trodde det skeppet, med allt hvad deruppå var, skulle förgås i hafvet. Men den hårda väderleken förorsakades af trenne hafs-troll; och de ville icke släppa konungen i land, med mindre han tillförene åt dem utlofvat sina tre fagra döttrar. När nu konungen kom hem till sitt, lät han utgå ett påbud, att om det funnes någon man och kämpe, som ville våga sitt lif och frälsa de tre prinsessorna, skulle han få en af dem till gemål, och dertill blifva konung öfver halfva riket. Men ingen kämpe var så båld, att han tröstade en kamp emot de förskräckliga hafs-trollen, utom allenast en skraddare, som ställde sig mycket dristig, och lofvade göra allt hvad han förmådde.

När det led på tiden att konunga-döttrarne skulle utlemnas till hafs-trollen, blef en allmän sorg och jemmer öfver hela konungariket; men aldramest sörjde konungen och hans gemål, drottningen. Den äldsta prinsessan blef så förd ned till hafvet med mycken ståt, och allt folket följde henne på vägen. När de nu kommit till hafs-brädden satte sig mön på den hvita sanden, stödde hand emot kind, och fällde modiga tårar. Men

den manhaftige skräddaren glömde bort sina stora ord, och kröp upp i ett högt träd, som växte på samma ställe.

Emedlertid gick heren till sin mästare, och beddes orlof att gå ut i staden och förlusta sig en stund. Kocken biföll hans begäran, men bad honom icke dröja länge borta. Pojken sprang derefter hem, tog svärdet, som vägde tre lispund, drog linne-rocken öfver sina kläder, lockade sin hund, och vandrade vägen framåt hafs-stranden. När han nu kom till stället, hvarest konungadottern satt, gick han fram, helsade henne höfviskt, och sporde: »hvi sitter sköna jungfrun här så ensam och sorgelig?» Prinsessan genmälte: 'jag må väl vara sorgfull; min fader har varit i sjönöd, och lofvat mig åt ett grymt hafs-troll. Jag rädes, det kommer snart och tager mig, arma jungfru.' Pojken frågade: »finnes då i hela er faders rike ingen man och kämpe, som kan frälsa edert lif?» 'Jo,' svarade prinsessan, 'det sitter en skräddare här i detta träd. Han har lofvat göra hvad han kan.' Vid nu heren vände sig om, och såg hvarest skräddaren satt högt i gran-toppen, log han, sägande: »Jungfru! sätten icke eder lit till en sådan kämpe. Men om J viljen löska mig en stund, skall jag frälsa edert lif.» Detta tycktes konungadottren vara en dristig begäran; men i sin stora nöd tordes hon icke neka. Då talade pojken till sin hund: »liten *Trogen*, sitt troget på vakt!» derefter lade han sitt hufvud på jungfruns knä, och hon löskade honom. Skräddaren satt tyst i granen, och såg deruppå. Men konungadottern drog en röd silkes-tråd utur sin tröja, och flätade oförmärkt in i herens långa hår-lockar.

I detsamma hördes ett starkt gny och buller ifrån sjön, böljorna gingo högt upp på land, och fram ur djupet kom ett hiskeligt hafs-djur, som hade tre hufvuden. Trollets hund var så stor som en årsgammal tjur-kalf. Vidundret sporde: »hvar är konungadottern, som blifvit mig lofvad?» Pojken genmälte: 'hon sitter här. Men du må väl gå så nära, att vi få talas vid.' Trollet sade: »ämnar du, lille byting, drifva gäck med mig?» 'Nej,' svarade heren, 'jag har kommit för att kämpa om den

unga prinsessan.' »Ja, väl,» mälte trollet, »men då skola vi låta våra hundar dragas först.» 'Dermed är jag nöjd', sade heren.

Pojken och hafs-trollet hetsade nu sina hundar till strid, och der blef ett argt slagsmål emellan dem. Leken ändades så, att pojkens hund, den lille Trogen, bet trollets hund i halsen, till dess blodet förrann och hafs-hunden blef liggande död på sanden. Då sade heren: »nu ser du hvad affärd din hund har fått; det skall gå dig likaledes.» Han gick derefter fram emot trollet, drog sitt svärd, som vog tre lispund, och högg till, så trollets alla tre hufvuden dumpo (föllo) i sjön. Detta blef hafs-trollets bane. När jungfrun såg denna färd, utbrast hon med stor hjertans glädje: »nu är jag frälsad!» Hon bad så att den främmande kämpen skulle följa henne hem till kungs-gården, och der undfå heder och belöning för sin stora tjenst. Men heren nekade härtill och sade, att hans bistånd var en ringa och lumpen ting, hvarom icke vore värdt att mycket orda. Pojken grep derefter några perlor och smycken, som hafstrollet hade burit, tog ett höfviskt farväl af konunga-dottern, och vandrade skyndsamt sina färde.

Medan detta timade, satt den manhaftige skräddaren i grantoppen och afbidade stridens utgång med stor räddhåga. När nu faran var förbi, kröp han hastigt ned, drog sin värja, och tvingade konunga-dottern aflägga ed, det han och ingen annan varit den som frälsat henne. Derefter gingo de samman till kungs-gården, och lärer hvar man väl kunna veta hvad glädje det blef, när prinsessan kom oskadd tillbaka. Konungen lät genast tillreda ett stort gästabud, men skräddare-svennen sattes vid hans sida, och blef hållen för den yppersta kämpe vid hela hofvet.

Andra dagen skulle den medlersta prinsessan föras ut till hafs-trollet, och der blef nu samma sorg som förut. Men såsom den tappre skräddaren hade frälsat den äldsta konunga-dottern, tänkte mången, att han väl ock skulle frälsa hennes syster. Man satte därför mycken lit till skräddare-svennen, och sjelf

lät han icke fattas stora och stolta ord. Den unga prinsessan fördes derefter ned till hafvet, och allt folket ledsagade henne på vägen. När de nu kommo fram, satte konunga-dottern sig ned på hafs-brädden, och grät bitterligen, så att hennes tårar föllo på den hvita sanden. Men skräddaren tyckte det icke vara rådligt stadna der han var, utan klef upp i granen, och gömde sig emellan dess grenar, såsom förra gången.

Medan detta tilldrog sig, gick heren till sin husbonde och sade: »mästare! gifven mig orlof att gå ut i staden och förlusta mig. I går hann jag föga se mig omkring.» Kocken svarade: 'om skräddaren vinner seger öfver trollet, blir här i dag ett större gästbud än i går, och jag är ensam att tillreda maten. Der borta står ett kar, som rymmer aderton sår vatten; jag har ingen som hjälper mig att få in ett enda ämbar.' Då frågade heren, om han fick gå bort, sedan han hade fyllt vatten-karet. Kocken samtyckte härtill, och tänkte vid sig sjelf, att det väl vore afton, innan karet kunde fyllas. Men pojken fattade det stora karet emellan händerna, sprang till brunnen, och uppdrog det så fullt, att vattnet lekte öfver alla bräddar. Dertill tog han fram några sköna perlor, och stack sin mästare i handom, hvilket denne lät sig väl behaga. När nu kocken förnam pojkens ofantliga styrka, tordes han icke vidare neka till hans bön, utan sade: »gack i frid, men dröj icke länge borta!» Pojken sprang så hem efter svärdet, som vog sex lispund, drog linne-rocken öfver sina kläder, lockade sin hund, och vandrade vägen fram emot hafvet.

När han kom till stället, hvarest konunga-dottern satt på sjö-stranden och grät, blef skräddaren öfvermåttan glad, der han krupit upp i gran-toppen. Men pojken lät icke märka sig, utan gick fram till prinsessan, helsade henne höfviskt, och sporde: »skön jungfru! hvi sitten J här så sorgsen och allena?» Konungadottern svarade: 'jag må väl vara sorgsen; min fader har varit i sjö-nöd och bortlofvat mig till ett styggt hafs-troll. Jag rädes, det kommer snart och tager mig, arma jungfru.' Pojken sade: »finnes då uti hela er faders rike

ingen man och kämpe, som kan frälsa edert lif?» 'Jo,' svarade prinsessan,[51] 'det sitter en manhaftig skräddare här i denna gran. Han har lofvat frälsa mig, såsom han frälsat min syster.' Vid dessa ord vände heren sig om, och såg hvarest skräddaren satt högst i trädet. Då log pojken, och sade: »jungfru! sätten icke eder lit till en sådan kämpe. Men om J viljen löska mig en stund, skall jag frälsa edert lif.» Detta tycktes konunga-dottern vara en dristig begäran, men i sin stora nöd samtyckte hon att göra såsom han bad. Då talade heren till sin hund: »liten Trogen, sitt troget på vakt!» Derefter lade han sitt hufvud på jungfruns knä, och hon löskade honom. Skräddare-svennen satt tyst i granen och såg deruppå. Men konunga-dottern drog en svart silkes-tråd ur sin kappa, och flätade den oförmärkt in i herens långa hår.

I detsamma begynte Trogen skälla, och der blef ett starkt gny och dönande uti sjön, så att böljorna vältrade högt upp på sanden. Nu framkom ur djupet ett ofantligt hafs-troll, som var styggt till åsyn och hade sex hufvuden. Trollets hund var så stor, som en tu års gammal oxe. Vidundret sporde: »hvar är prinsessan, som blifvit mig lofvad?» Pojken genmälte: 'hon finnes här, men du må väl gå så nära att vi få talas vid.' Trollet sade: »kanske vill du, lille byting, kämpa med mig?» Heren genmälte: 'det är för den skull jag har kommit hit.' Trollet tog till orda: »i går slog du ihjel min broder; i dag blifver jag din öfverman. Dock skola vi låta våra hundar dragas först.» 'Dermed är jag nöjd', sade heren.

De hetsade nu sina hundar till strid, och der blef ett argt slagsmål emellan dem. Leken lyktades så, att pojkens hund, den lille Trogen, bet trollets hund i halsen, tills blodet förrann och han blef liggande död vid sjön. Då sade heren: »du ser hvad affärd din hund har fått; nu skall det gå dig sammaledes.» Han gick derefter fram emot trollet, svingade sitt svärd, som vog sex lispund, och högg till, så att alla trollets sex hufvuden trillade i vattnet. Detta blef hafs-trollets bane. När konunga-dottern såg denna färd, blef hon

öfvermåttan glad och utbrast med hjertans lust: »nu är jag frälsad!» Hon bad derefter, att den främmande kämpen skulle följa med till hennes faders gård, och der undfå heder och belöning för sin stora[52] tjenst. Men heren nekade härtill och menade, att hans bistånd var en ringa ting, som icke vore värd mycket omtalas. Pojken grep derefter några perlor och prydnader, hvilka hafs-trollet hade burit, tog ett höfviskt farväl af konunga-dottern, och gick skyndsamt sina färde.

Medan striden stod var skräddaren, uppe i gran-toppen, nästan halfdöd för ångest och räddhåga. När nu all fara var öfver, kröp han hastigt ned af trädet, drog sin värja, och tvingade konunga-dottern göra ed, det han och ingen annan varit den som frälsat henne. Prinsessan var icke mycket villig härtill; men hon räddes för sitt lif, och tordes icke neka. Skräddaren förde henne så till kungs-gården, hvarest de emottogos med stor fröjd och hedersbevisning. Derefter anrättades ett ännu ypperligare gästabud, än det som varit dagen tillföre. Skräddare-svennen sattes närmast intill konungen, och hölls af alla i stor ära och vördnad. Sjelf talade han många stolta ord, och rosade mycket sina manliga bedrifter.

Tredje dagen skulle den yngsta konunga-dottern föras ut till hafs-trollet. Då blef en ännu större sorg än tillföre, ej blott öfver konungens gård, utan öfver hela riket; ty alla höllo prinsessan kär, för hennes fägring och mildhet skull. Många satte nu sin lit till den manhaftige skräddaren, att han skulle frälsa konunga-dottern, såsom han frälst hennes systrar; men prinsessan sjelf ville icke låta trösta sig, utan grät bitterligen. Hon fördes derefter till hafvet, och satte sig på hafs-stranden. Men skräddare-svennen glömde alla sina stora löften, och kröp upp i den höga granen, såsom han var van att göra.

Medan allt detta timar gick kocks-pojken till sin husbonde och sade: »mästare! gifven mig orlof att ännu en gång förlusta mig uti staden. Jag lär icke snart bedja eder om lof att gå ut.» Såsom nu kocken visste pojkens ofantliga styrka, och dertill

förnummit hans frikostighet, ville han icke afslå en så ringa bön, utan sade: »gack i frid! men blif icke länge borta. Om skraddaren vinner seger, blir här i dag ett mycket större gästabud än någonsin tillföre.» Heren tog så fram några gyllene smycken, och stack sin mästare i handom, hvilket kocken lät sig väl behaga, om sagan eljest icke ljuger. Derefter sprang pojken bort, och hemtade det tredje svärdet, som borde hafva vägt tolf lispund, men vog blott ellofva. När han svingade det i handen och märkte huru lätt det var, blef han åter vred, och sade till smeden: »voren J icke min fader, såsom J det ären, skullen J sjelf smaka det. Nu står till lyckan om jag återkommer eller får min bane.» Heren band så svärdet vid sidan, drog linne-rocken öfver sina kläder, lockade sin hund, och vandrade vägen fram emot hafvet.

När han kom till stället hvarest konunga-dottern satt och grät på hafs-stranden, gladde sig skraddaren uppe i gran-toppen. Men heren lät icke märka sig, utan gick fram till prinsessan, helsade höfviskt, och sporde: »skön jungfru! hvi sitten J här så bedröfvad och fällen tårar på kind?» Konunga-dottern svarade: 'jag må väl fälla tårar; min fader har varit i sjönöd och lofvat mig bort till ett hafs-troll. Jag rädes det kommer snart och tager mig, arma jungfru.' När svennen såg hennes sorg, rördes hjertat i hans bröst, ty så vänt ett vif hade han aldrig sett tillföre. Han frågade: »finnes då i hela er faders rike ingen man och kämpe som kan frälsa edert lif?» 'Jo,' sade mön, 'det sitter en manhaftig skraddare uppe i denna gran. Han har lofvat frälsa mig, såsom han frälsat mina begge systrar.' Vid dessa ord vände heren sig om, och såg hvarest skraddaren satt högst i toppen af trädet. Då log han, och sade: »ädla jungfru! sätten icke eder lit till en sådan kämpe. Men om J viljen löska mig en stund, skall jag för eder våga mitt lif.» 'Det vill jag gerna göra', mälte konungadottern; ty hon höll svennen kär, för hans hurtighet skull. Då talade heren till sin hund, och sade: »liten Trogen, sitt troget på vakt!» Derefter lade han sitt hufvud i jungfruns knä, och sof en blund, medan hon löskade honom. Men

när konungadottern blef varse trådarne, hvilka hennes systrar hade flätat i pojkens hår, föll det henne underligt före; hon drog så en silkestråd utur sin skarlakans-kappa, och band den oförmärkt ibland svennens lockar.

I detsamma begynte Trogen skälla, och det hördes ett starkt gny ifrån hafvet. Då sade heren: »det är tid att stiga upp. Skön jungfru! gifven mig edert förkläde, vi torde kunna få gagn deraf.» Konungadottern gjorde såsom han bad, och svennen skar, med sitt svärd, klädet i tolf stycken. Nu blef ett hiskeligt dån i vattnet, så att böljorna drefvos högt upp på torra landet, och fram kom ett förfärligt hafs-troll, som hade tolf hufvuden, det ena styggare till åsyn än det andra. Trollets hund var stor, som den största tjur. Vidundret sporde: »hvar är prinsessan, som blifvit mig lofvad?» Pojken genmälte: 'hon finnes här; men du må väl gå så nära, att vi kunna talas vid.' Trollet tog till orda: »kanske vill du, lille byting! dräpa mig i dag, såsom du förut dräpt mina bröder?» Heren gaf till svar: 'det är fördenskull jag har kommit hit.' Trollet sade: »bida! här träffar du din öfverman. Dock skola vi låta våra hundar dragas först.» 'Dermed är jag tillfreds', genmälte heren.

De hetsade nu sina hundar till strid, och der blef ett argt slagsmål. Men leken fick en hastig ända, ty troll-hunden grep herens hund med tänderna, och uppslukade honom i en enda munsbit. Detta blef Trogens bane, och tycktes vara ett dåligt förebud. Heren lät dock icke skräma sig, utan gick fram, och högg manligen till med svärdet, så att alla trollets tolf hufvuden föllo i sjön. Men trollet hade en underlig art, ty när ett hufvud var afhugget, och kom i vattnet, fick det åter lif, hoppade upp och blef genast sittande såsom förut. När heren förnam detta, ropade han till konunga-dottern och sade: »ädla jungfru! nu äro goda råd dyra. Lägg en flik af ert förkläde på hals-ändan, så fort jag afhugger hufvudet, eljest qvicknar det åter vid.» Svennen högg derefter andra hugget, så att ett hufvud föll till marken; men konunga-dottern var

genast redo, och gjorde såsom han hade tillsagt. Heren högg så tredje hugget, och å nyo föll ett hufvud; men prinsessan var åter tillreds, och lade en flik af sitt förkläde öfver halsändan. Sammaledes ock det fjerde hugget. När heren sålunda hade afhuggit sju hufvuden, begynte trollet bedja för sig, och sade: »stilla ditt svärd, ty jag vill gerna lemna jungfrun i frid, endast jag får draga hädan.» Men heren var vred i hugen, och mälte: »icke må du tänka att komma lefvande härifrån, sedan jag en gång vunnit seger öfver dig.» I detsamma[55] svingade han sitt svärd, och högg väldeligen till, så att det ena hufvudet föll till marken efter det andra; men konunga-dottern var alltid redo, och lade en klädes-flik på såret. De lyktade icke förr än svennen afhuggit alla trollets tolf hufvuden; och detta blef hafs-trollets bane. Men under tiden satt skraddaren uppe i gran-toppen, och tordes icke röra sig för ängslan och räddhåga.

När striden var ändad, utbrast konunga-dottern med hjertans fröjd: »nu är jag frälst!» Derefter tackade hon sin kämpe för hans manliga bistånd, och bad honom följa med till hennes faders gård, att der undfå heder och belöning. Men heren nekade till hennes begäran, och menade att föga förtjente ordas om den ringa tjenst han kunnat göra. Han grep så några af trollets smycken, tog ett kärligt farväl af den fagra konunga-dottern, och drog sina färde.

Då pojken hade gått, klättrade skraddare-svennen hastigt ned af trädet, drog sin värja, och hotade prinsessan med döden, om hon icke ville göra ed, att han, och ingen annan, varit den som frälsat henne ifrån hafs-trollet. Detta tycktes konunga-dottern vara ett dåligt vilkor, ty hennes hug lekte till den unge kämpen, som så manneligen för henne vågat sitt lif. I sin nöd dristade hon likväl icke vägra, utan lofvade göra efter skraddarens begäran. De vandrade så tillsammans emot kungsgården. Prinsessan var modfällid, och ordade litet; men skraddaren gick vid hennes sida med stolta steg och stora åthäfvor, såsom hade han varit den djerfvaste kämpe. När nu

konungen på långt håll märkte deras ankomst, blef han mycket glad, ty han hade icke trott få återse sin dotter med lifvet. Han drog dem så till mötes med hela sitt hof, samt stor heders-bevisning. Och der blef glädje i konungens gård, att de tre prinsessorerna voro frälsta; och ett stort rykte om den manhaftige skräddaren gick ut öfver hela riket.

Det led nu emot timman, att gästabudet skulle begynna; men ingen mat var framsatt på borden. Då blef konungen misslynt, och sände sin yngsta dotter att spörja, hvarföre måltiden icke var redo. Kocken undskyllade sig, det hans tjenare[56] varit borta, så att han ensam måst anrätta maten. Prinsessan återvände med sådant besked. När hon nu gick förbi kocks-pojken, föll det henne underligt före, att han vände sig bort, och vid hon beskådade honom nogare, då igenkände hon den tappre kämpen, som nyss hade stridt för henne. Nu blef konungadottern glad, och lopp hasteligen in till sina systrar att förtälja hvad hon hade hört och sett.

Medan prinsessorerna samtalade härom, kom konungen, deras fader, och fick höra hvad de sade. Då förundrade han sig, och befallte strängeligen sina döttrar, att utan omsvep bekänna huru allt hade tillgått. Den yngsta konunga-dottern berättade nu allting, såsom det var, ifrån början till slut, och de äldre prinsessorerna bekräftade hennes tal. Men konungen blef mycket vred öfver skräddarens falskhet, och gladdes tillika att kunna vedergälla den rätta kämpen. Han skickade så bud, att kocks-svennen skulle genast komma in för honom.

När budet kom fram, blef en stor undran ibland alla konungens tjenare och små-svenner. Men kocks-pojken ville icke gå, utan sade: »huru skall jag komma inför konungen; jag är en ringa man och klädd i ringa kläder.» Budet svarade, att han gjorde bäst i att lyda konungens vilja. Då gick heren dristeligen upp i salen, hvarest konungen satt till bords med alla sina gäster; och skräddaren hade sin plats vid konungens sida. När nu skräddare-svennen såg den tappre kämpen, som hade frälsat prinsessorerna, bleknade han till jord; men konungen vände sig

till kocks-pojken, och sporde med hög röst: »är det du som har frälsat mina tre döttrar?» Heren svarade frimodigt: 'alla veta förtälja, att icke jag, utan skraddaren har gjort det.' »Nej,» ropade konunga-döttrarne med en mun, »det var du som frälste oss, och här sitta de tre silkes-trådar, som vi flätade in i ditt hår, den dagen du låg på vårt knä.» Prinsessorna sprungo så fram, omfamnade kocks-svennen, och uppsökte hvar sin silkes-tråd ibland hans långa lockar. Nu förstodo alla, att det var sannt, såsom konunga-döttrarne hade förtäljt. Men konungen sade: »om det var du, som frälste prinsessorna, skall du ock hafva lön därför. Jag gifver dig min yngsta dotter, och dertill halfva mitt land och rike.»

Nu blef stor lust och hugnad öfver hela kungsgården, och brölloppet firades med fröjd och gamman. Men den manhaftige skraddaren smög sig skamflat bort ifrån gästabudet, och sagan förmäler intet om hans vidare storverk.